

o významu oslav národního svátku 28. října.
 Školy byly velice pečlivě a ukončení každého
 jednání více uplatňováno.

Vidli 1/10 1936
 Janostarkrupy
 Městský úřad

Listopad i prosinec byl velice nevládný
 zima téměř záněná. Ovšem u nás výdatně
 pršelo, takže hle vance zase nebyly.

19

1936.

Čímž do 20 ledna pršelo a až ku konci měsíce nastaly
 mírné mráčky.

Úmrtí Dne 22. února zemřel Josef Jaroš, 76 letý obuvník a vdovec.
 Byl dobře povahy a uváženě při živé dovedl vyprávěti
 různě veselé příběhy ze svého života. Byl pohřben na
 hřbit. hřbitově na dopravní uličce obce.
 Únor byl také velice mírný, jina škola záněná.

Úmrtí Dne 24. února zemřela Anna Šibulková ve věku 58 o.
 Byla vdovou po Josefu Šibulkovi a matkou Josefa
 Šibule, francouzského legionáře, který se v Francii nachá-
 lel pro nevyhojitelnou nemoc. - Pohřbena byla na hřit.
 hřbitově.

Podobí v březnu a dubnu bylo příznivé ku konání
 polních prací a tím květen byl velice pěkný.

Úmrtí 23. června zemřela Marie Linhartová, stará 64 roků,
 vdova po Janu Linhartovi, zedníku. Zemřela po
 těžké nemoci a byla pohřbena na hřit. hřbitově. -
 Části desíti slibovaly dobrou úrodu.

Červenec. Dne, které v tomto měsíci začaly, byly násled-
 kem částých deštů velice suché. Šar juna byl krajně
 nepříznivý. V tomto měsíci byl proveden popis drůbeže
 v obci a napočteno: 556 slepic, 112 jarních kuřat,
 390 mladých kuřat, 71 kachen, 27 krocen a kůř. -
 Úroda byla velice nepříznivá, obilí posečeno a v pomacích
 mokré slábnými dešti, takže hospodari byli stále ve
 strachu, že obilí nedostanou pod pléče. -

Září. Neprůhledný byl i tento měsíc a výmlat obilí ukázal, jak špatně jakost obilí, tak i málo množství. Pšenice sypala 4-6 q na korci a také ostatní druhy, zvláště žito špatně sypalo, takže všichni přistěle obilí byli velice zklamáni a nepokojeni.

20. páří zemřela 13 letá Lucmila Křížencová, dcera Zdeněha Křížence, rolníka. Byla to hodná dívka, která následkem dlouhé těžké choroby mnoho vytrpěla. Velmi ráda chodila do školy a často knihy uměla, donesl ji otec do školy na rucech. Na katol. hřbitov ji doprovázel hosičský sbor, školní děti, mládež a družičkami a nový pan řídící Marek se s ní rozloučil krásnou a dojemnou řečí.

Říjen. Několik vydatných dešťů přispělo, podzimní práce, úroda a vyorávání půdy, která se dobře urodila, bylo průměrné.

Obilina 2. s. října, byla hodná jako přecházející léta.

Lidopad. Konečný zimní oapocínek nastal a posvícení bylo při obvyklých náboženských oslavy.

Dne 27. listopadu zemřela 75 letá Anna Malíková, vdova po lesáři Leopoldu Malíkovi.

Prosinec. Zima začala několika pěknými mrazíky, ale v únoru nastala obilina a mírně pušelo. - Neúrodnost má v tomto roce byla značná, několika největších obilí kromě plátné podpory nevydělala téměř ani haléře. Celkově hospodářsky byl více jen lepší nežli posledním dvě léta.

Přehledně vše ráno v tomto roku dovolím si sepsati několik připomínek.

Místní škola dostala opět novou správu. Ještě to po dlouholetém působení pana řídícího Martinka již třetí změna v několika letech. Tentokrát nastupuje poměrně mladý pan řídící Marek.

Dále hostinec - dříve u Novotných - změnil

majitele. Koupil jej Václav Pavira řemík v místě. Sam však nevěnoval. Jovíil tím svého ženatého syna Václava.

Také do mlýna pana Kamří dostáváme nového nojemce-mlýnáře. Ještě jím Chrástský rodák Václav Makovec, syn nedávno zemřelého hrobníka Adolfa Makovce. Nový "pan otec" od svého ušlého mládež zdivoval se stále ve světě, jednak na zkoušení, pak už jako samostatný mlýnář, až pokračoval ve své rodné obci se značnými zkušenostmi ve svém oboru na poměrně své mládeži asi 37let. Vrátil se do obce ženat s jedním dítětem.

Malé naše vesnička měla v tomto roce milé hosty, příslušníky branné moci - vojáky. Přišli - vyměřovali a značkovali. Přišli jiní sdělníky, kopalo se a betonovalo na různých místech kolem obce. Občanstvu nebyl dovolen přístup k těmto pracím aby náhlednutím upokojilo svou zvědavost, co se se tu stává.

Vojenské hlídky strážili tyto objekty ve dne i v noci a tak veřejnost přišla prostě k ráveru, že jsou to betonové "kryty" pro případ války. Všechny vojáky přijímalo občanstvo naší vesničky velmi sympaticky, takže i jim se zde líbilo, zejména když místní (i v okolních obcích) děvčata svou náklonností k nim projevovala. Inu vojenské sukno.....

1937

Do nového roku vstupujeme s větší nadějí na zlepšení poměrů, než v letech předchozích. Nejen tisk, ale vše kolem dává najevo, že práce jin krise, kterou již k nesnesení tlačila všude život, povoluje.

Je počasí hodně vřavé. Je mráz, jeden - dva a následuje obléva. I prší! A zase mrzne. Sněhu málo. Ani se nandrují.

dává sněhu hodně. Napadne ho 10 cm i více, po několika dnech povolí a by napadl nový. Asi od 10 do 20 h. m. možná říci je pravá zima. Napodl sněh, vbourala se víchřice která na určitých úsecích našich silnic navála takové spousty sněhu, (závěje) že mnohé ani silné auto neprojelo. Museli cestovní za pomoci nejistých dělníků závějích proharovati cesty jimž se pak projíždělo jako „ívorem“. V tu dobu také dosti mrzelo. Byl to kus pravé zimy.

21. února v nemocnici ve Starém paní Libuše Petrová, žena dělníka Václava Petru. Přes to, že za její nemoci bylo všeobecně známo, že musí nastěti v braku tento tragický konec, upřívá o jejím skonu rozrušilo celou obec. Neboť zemřela byla všeobecně oblíbená a tragika spatřována byla v tom že odesla od dvou neraopatřených dětí, které byly celým

jejím životem, pro které se tolik napracovala, se k smrti napracovala. Pochována byla na hřbitově „evangelickém“ na neobyčejné úctě.

Dal pak únor na sychravého počasí se skončil bez výnamnějších změn a událostí.

Březen začal obětí a na cestě byl vůbec štědrý.

To bylo nějaké vody. V části přešlo a i hojně sni nových rovin udělalo z něho opravdu mokry měsíc. Příznivě se rozalo i rosalo. Polní práce

v dubnu

dokonceny za stále mokrého počasí. Při tak hojně vlaze dalo by se soudit že veslé jariny prospivaly ale nebylo tomu tak. Bylo totiž stále neobyčejně chladno a tak nejen jariny ale i osiny měli hodně nedravy vzhled - periveli. To mělo i za následek, že mnohde rolníci potom ke konci dubnu s počátkem května pracovali špatně veslou řepu aby ji znovu vysivali. V tomto měsíci (9. ho dubna)

zemřel

pan Florián Antonín, tichý, mírumilovný občan o kterém by v obci snad ani nikdo nevěděl že vůbec žije, když by totiž každého poledne nerynorilo se každému představo, jeho typické postavy při vyrování kostelních zvoni které jeho ruce rozhoupávaly. Byl totiž přes 40 roků kostelníkem. Nestonal dlouho, a aniž se kdo nadál, zemřel v 74 roce věku. A tak, ty zvony kterýmy doprovázel tolik a tolik občanů k uložení k poslednímu spánku, smutně zněly teď i jemu na rozloučenou. To už cíví ruce je rozroucely. A život kolem jde dál, - nerozstaví se ani - jen proud myšlenky naše na skoměr k.

Nejújemnější aprílové počasí se konečně lepší a
 roční nádherně. Hned první den je tak krásný,
 teplý, slunečný, že je pravou výjimkou mnoha
 předchozích i výjimkou pravidla, že musí s 1. máj
 přestít a vůbec býtí nečas. Počasí to pda se býtí střední
 neboť 2. druhý den je takový. To je neděle a nose
 vesničko je v jakési polost sváteční náloze. Na návsi
 stojí asi 22 m vysoká „máj“ která postavena tu byla
 podle zecer posledního dubna na počest všeho občanstva.
 Menší májky pak jsou postaveny před vrátky domků v
 něch bydlí svobodná děvčata. Každá má postavenu
 jaknou bírku. A na dnešní odpoledne připravuje
vou slavnost místní hasičský sbor. Proto dopoledne
 kde před domkem není ještě čisto, honem se po-
 meto. Zatím dva členové po domech prodávají
 číslo na „májového krále“ který má být vylosován. Na
 tak statný strom se ovšem číslo po 1 Kč. hodně kupovaly.
 (Na radost některých občanů rozmanitým podrobněji příběh slavnosti)
 Odpoledne ke druhé hodině přicházelo do vsi hodně
 cizích lidí s okolních obcí. To se zatím místní
 mládež shromáždili v hostinci u Eflerů a když
 po druhé hodině vyšli odtud každý vyňoren, náčesán,
 vedeni hudbou, to už bylo lidí s lidicěk plnická
 ves. Na chvíli vše utichlo v pietní vzpomínce u pomníku
 prodlých vojínů - hymny - - a už to začíná. U Misterků.
 Hudba spustí, a průvodu hbitě vyběhne mládenec, vbehne
 do vrátek a už vyvádi dívku v kroji. Připijí si na
 řidroví a vesle se podle hudby rotují. Dívku vermon
 sebou a jdou dole a opokují všude kde stojí májka.
 Droněkrát ona rostomila scéna se opakovala
 a je rojímavé jak ^{stojně} postavě na to veliké množství

diváků působyla. Když už všechna děvčata byla
 „vyvedena“ došel průvod na návěs ke „králi“. Návěs
 teď vypadala jako veliký tábor lidu. Uprostřed
 „tribuna“. Na ni vystoupil poradatel, představil se
 co by „náhrážka“ májového povídačka a pronesl slavnost-
 ní řeč. Pro rojímavost její a protože cituje v ní různé tře-
 ná děvčata i tu a částa uvádíme.

Kočol: „Dobrý odpoledne všimuju všem vespolek...“ a
 dál líčil humorně jak k dnešní slavnosti sbor došel, při čemž si
 notně dobíral jednotlivé členy výboru. Pak se „sebral“ i mládež
 ze sousední obce, kteří v noci odcizili několik májky kde
 postavených - ti se jistě červenali. A pak se rozrazil - a
 znovu kočol. „Teď ale už Vám musím říct, co už sem
 měl dávno říknout. Víte, já vám to říknu p konca kroje. Takový
 je to tu na tom našem Chráme. Tedy ty naši galonci tím našim
 galonkám májky postavili. Víte, voni sou takle divoče, „kerý“ si toho paslu-
 hujou. To musí být v obecní kronice zno memořný, jak ome je dneska
 jak jsme je dneska po ty naši vsi sbírali. Tak když sme vypli z hospody
 to sme opravdu nevěděli jak počít. Dole májka, nahore dvě. A protože
 od Misterků libě něco od oběda xavánelo, toř tedy pašli jsme před jejich
 státek. A za malou chvíličku, spatřili jsme Martičku, usměvavou, jak ji
 ano me, toř ji ry něko rozpíváme.“ Všichni, hoři i děvčata, utvorili kruh
 kolem jmenované a točice slym kruhem xpirovali k ní. „Martička
 hodno je, jde s námi na máje, Martička hodno je, se jde s námi.“
 To se opokovalo po každé smince s další ch děvčatek jak postupně
 byly jmenovány. Dále mluvil. „Tak jsme k Eflerovům pašli; Sládku
 nedostrojenou jsme našli. Stačila však taky chvílka malická, a
 o juř před námi stálo jako kytička. - Neověli jsme hned tedy
 dívko, vědyť j tu ještě jedna dcera firko. Je to radost pohledět, takové
 dvě deerky mět. - Odtud do kopca jsme „copali“, a tam další
 májky hlédali. U Věklátilovic jedna stálo, snička se jejich

na nás usmívalo. Nepatřil ten úsměv nám však žádnému, takže Onička už patří jenom jednomu. — Tak už to slo
s kopce. V něco doleji ale z o málo, zas děvče s pavlačí, no nás
se usmívalo. Je u Makovců pavlač dřevěná, je pořád veselá, ta
jejich jiřina. — Sly jsme potom dále, s kopce do kopce,
sly jsme na „brčkov“ se podívat, zda tu majka stojí u některých
vrat. A hned z kroje u Štádlíků, tuž jsme zahlédli, jiřinku
jsem do průvodu svého pozvali. Trošičku se upejpal, červenala
se, ví, že takhle upejpalí, přídá na kráse. — Průvod nás pak po
pár kroků zase rustal stát. Vědyť zas jedna majka stála u
Podskalských vrat. A tak Příze Dvořákové, na zdavší jsme
připili s do kola kousek póla pěkný zahráli. — Ke Křeslovim
mládeci chtějí všechny jít, aby mohli u majky si s Márou
ustatit. Věříme vám mládeci že se líbí vám, já vám ale
tady dnes, jednu rodu dám. Še nesmíte „náke“ straky na
vše snod molovat, její tatík molirem je, mohl by vás
smolovat (narcčil vypravok). — Je to děvčát, no dělení na tom
„brčkov“, když už tsem jsme tady hráli, jsou tu ještě dvě.
Přízencovic Oničko, domů přišlo na máje, respisovíme také
ji, že se to hodná je. Tráje domů málokdy, jin se podívat
mládeci jen musejí na ni vyprominat. Keptáme se dnes
tady jejich tatíka, proč to Ono z Chrána nám pořád utíká.
— Horákovice Bořence se oni s námi nechťelo. No bodejť by,
když dobrých jídel tolik u nich vonělo. (Bylo u nich svatbo.) Když však
před ní objevil se lepší mládenec, už jí nikdo neudržel
a šlo s námi přes. — Tam pak vede cesta dále do luk, do
do poli, kde bychom dnes naše dívky marně hledali. Sly
jsem kousek spátky, dolů k silnici, k Novotným, kde taky
mají svořnou dívčici. Ta má velkou výhodu, je tam tak
v polí, hoch jí píseň lásky zpívá, jiný to neslyší. — Tak
jsem s hudbou vyšlapli pěkně po silnici, pro Marysu

Jokovou až tam se vesnici. Tuhle cestu dalekou už jsme dali
na to. Vědyť Marysa Jokovic přece stojí za to. —

Tak to je ta naše mládež (ukáral na kruh) to jsou naše dívky.
Ka to vše komars'dství, mějte naše díky. (A k lidu) Připojte se
ke mě všichni když tsem nosím pannám, supřimního prde
tady, Nozder!! provolávám."

Z návsí rozveselený malebný průvod odesěl do
hostince k tanci. To v šesté hodině tancem byl „los“ na
„kráse“. Vyhrál jej pan Piskoček Frant. do jehož státku
uříznutý strom byl odnesen, ovšem, že za doprovodu
hudby. Tri večerní taneční zábavě byla pak pomy
volena královna máje. Zvolena byla Oničko Vykla-
tilová. A tak tato královna slavnost končila se
tak někdy dlouho po půlnoci, jak bývá obyčejem.

Tento obrátek roznamenávám proto, aby
dokoroval, že naše malá vesnička dovedla se
heky všecktile baviti.

Pocasi se dál pokorilo. Tri mírném rozlá-
rování bylo stále chladno. Až teprve poslední dny
v měsíci vykázali více tepla ale málo vláhy.

Červen tepla stále přídává. Jsou i parné dni. A větry
zračně rozohřívají. Jsou to větry suché, které pomě-
hoji slunečným dnům „na drane“ vysoušá i půdu,
což pomorrajně má nepříznivý vliv na plodiny.
V době deště, chladno brzdila vrůstu, ještě tak
řita tomu trochu utekla, a teď v teplém počasí
zase náramně sucho nepřije normálnímu vrůstu.
Naprostě nepříznivé období pro zemědělece. Vpuli
červnu vše volá po dešti. I když je obloha několik
dnů potažena mraky, oni nekápně. A když v parných
dnech byly bouřky dosti časté, každá se našemu kroji

vyhnul. Zvláštní. Mrok mnohdy tak rovna
 dě nad hlavou, se zdálo se, už musí pršet, ale ve chvíl-
 ce uhnul buď na tu či onu stranu a nebo se rozbil
 omí kápka deště spadla. Každý objevivší se mrok
 byl s naději sledován zraky rolníků a dosud každý skla-
 mal. Tak, jakoby prý v našem kroji bylo něco, co
 mroky roháni, rozbíjí, a nebo alespoň je nepřítahuje,
 říká se. A je tomu naproti. Už je po dvoací-
 tím čerou a to už je opravdu zle. Ani okamžitý
 déšť v mnohých písčítých půdách nenapraví škody
 které tvoříci sucho způsobilo. A to pořád ještě na-
 něj není ani pomysleno. 25.ho hned ráno je teplo až
 mrtno a hřmý. Také celý den bouřky vystupují jedno-
 za druhou, je zřejmé vidět, že na všech stranách a
 vůbec kolem namoklo a u nás o toho všeho? Zasáhlo
 jen nepatrně srážkou po které se citelně ochladilo.
 Tím hůře, to je rose menší naděje na vláhu. Tak asi
 na dva dny se otepilo a znovu chladno, s nímž jdeme i
ence. Je chladno, ac jsou i dni sluneční. Když přijdou
 mroky, pak bez vody. A tak už se sucho stává
 katastrofálním. U obce přihlašují se postizení. Stav
 plodin, dle dobrozdání rolníka, v tu dobu je prý: v
 "křivínách", "u kostela" a vůbec v písčinatých polích přímo
 žalostný a rodný déšť už na obilí nic nespraví. V "loučkách"
 v těsných půdách je ku podivu úroda ještě dobrá. Jen
 pršet, pršet co nejdříve a nebylo by alespoň straceno vše.
 5.ho července uspořádána byla tradiční
va oslava. Když pro nedostatek finančních obvyklých
 prostředků měla být oslava konána pouhým zapá-
 lením hranice, ujal se v poslední chvíli
 iniciativu sbor hasičský, veřejnou sbírkou meri

ženstvem a za přispění občanstva opatřil potřebný
 obnos a rasloužil se tím o důstojnou oslavu i s hudbou.
 Průvod vyšel z Kamenice, (dle dřívější úmluvy o společných
 oslavách s obcí Budihostskou) když byl vedal počtu u pomníku
 místních padlých vojnů za prostoru tamnějšího p. starosty
 J. Betky. V Budihosticích krásnou vzpomínku na
 místní podle učinil p. starosta V. Herdle. Než
 průvod dospěl k pomníku v Chrástě, to už byl
 tak mohutný, jako dosud nikdy a při rodné příle-
 žitosti nebyl, vyjma snad slavnosti odhalení. Zde
 památce padlých poklonil se p. starosta Jos. Štrop
 a promluvil vedělavatel hasičského sboru Jar. Snýdr.
 Za sera už došlo se ke hranici. Shromáždění zde
 odhadováno bylo na více jak 400 lidí kteří se
 vornou porořností a spontánním souhlasem při-
 jali řeč uvedeního již vedělavatele hasič. sboru. Za
 ruku písne "Hranice vsplálo..." členové hasiči v kroji
 hranici zapálili. Přítomní jak vřichni v klidu
 a ve vzpomínkách sledovali slehající plameny,
 dokud nedohorinaly. Společně pak vrátili se
 do vsi a odtud teprve se rozcháceli.
 Druhý den 6. července začal vedrem, které dalo
 hned tušiti bouři. A také po poledni se obror
 kol dokola rotáhl těžký mrok. Bouře za bouří
 na všech stranách se vybijely. Už se zdálo že rose
 o toho všeho u nás nebude nic. Ovzdušje - to večer,
 a rojímavé se dohromady rodný mrok, jen o tak
 zvané "babky" hřky hráme namoklo, ac plný
 přikop při silnici poskytl nám podivnou, jakou
 už tak dlouho jsme neviděli. Jaké to osvěření
 všeho i vzduchu. To už tu a tam v písčákch

rozcíli kositi žita. Je to dříve než jiná léta. To sucha rovinná. Žita ještě tak ujdou s le to ostatní. Teď v několika dnech několikrát rozprálo. Ale je to pořád, jako když se stýdí.

Práce jeden den světového deště je 9 července.

15-ho jsou žně v plném proudu. To je hezký den. Doil pak žně probíhají na počasí, které nijak nechce neprovít to, co od jara tropí. Když je pár dní přímo tropické vedro, takřka ve chvíli se ochladí tak, jak se na letní období neprosto nesluší. A zase vedra. Ke konci červenci už pas je sucho. Vola se znovu po dešti. To už je hodně málo obilí venku. Slo to letos ráz na ráz, rychle. Točosi nedržovalo a také obilí bylo slabé, takže jak kosení tak i svázení bylo hladké. Kačátkem

ra to už je skoro po žních. Hroší je, že rose nepší. Je 10-ho a jsou už přes týden vedra. Nově vypárené a mladé stromky vůbec se opět musejí zalévat, jinak by určitě suchem pošli.

13-ho rozcíno se ve zdejších chmelnicích česati chmel. V ten den, než se kdo naděl, už k večeru překvapil těžký mrak, který, ač se rose začal rozestupovati přece jenom rozsáhl a vydal krásný dešť. To už bylo k 7 hod. a přešlo až do 9 hod.

tise, klidně, zatím co všude kolem desíve do tmy řídilo hromobití. - Den další střídavě oblačno, teplo. 15-ho romraceno po celý den - osi pil hodiny vydatného deště. Ten přinesl ochlazení. Chladno a oblačno trvá i v následujících dnech.

V noci na 21-ho nepřetržitě prší celou noc až do poledne téhož dne. Dešť hodně vydatný večer

rozcíno znovu a prší znovu celou noc. Spadlo na ty dva dni spousta vody. 22-ho po dešti je mírné teplo. Následuje střídavé počasí. Poslední dni v srpnu je krásná letní pohoda.

Právní nenastupují děti, patříci do školy zdejší, školní rok, jako na všech jiných školách pro celé přestavba školy se kterou se započalo hned po ukončení školního roku, není dosud hotová. Proto vyjimečně letos, počne vyučování na zdejší škole o 14 dní později - 15 září. Děti přijdou do své školy kterou snad ani nepoznají. U vchodu mají jinudy a sice ze strany severovýchodní, kde na místě rozbouřené stodůlky přistavěno schodiště a stranou ke hřbitovu káchody. Tento přístavek v moderním vkusném provedení úplně změnil pohled na budovu z té strany a činí dojem novostavby. Dřívější vchod vyhrazen je nadále pouze do bytu řídícího učitele. K této chodbě po dřevěných točitých schodech lze vystoupiti do prvního poschodí ke třídám. V prvním poschodí podél stěny ke kostelu je úzká dlouhá chodba z níž vedou dveře do všech tří tříd, které zabírají celou plochu prvního poschodí. Při vchodu do tříd příjemně překvapí dosti světla, kterého se dřívějším třídám nedostávalo. Vůak za tím účelem byla všechna okna v prvním poschodí vyměněna za nová, široká a proto zde tolik potřebného světla. Toto pronikaví adaptace, která dle rozpočtu vyřadí o nákladu asi 85.000 Kč. navrženo byla nadřazenými úřady, které ve staré budově pohlédaly

Pero padá z ruky aniž dopsal jsem rozepsanou větu, všechny myšlenky naše jako by rústaly státi, ba zdá se, zastavil se celý život v tomto státi v onom hlubokém pohnutí, které způsobuje zpráva o smrti našeho prvního presidenta J. G. Masaryka. Člověk aspirá se uvěřit - avšak ten smuteční prapor na obecním domě vnucuje nám onu pravdu, - ten černý flór, jímž zastřeno je poprsí presidentovo na pomníku padlých vojinů připomíná nám onu skutečnost právě tak, jako ráplava smutečních praporů, kterou vidíme přijdeme-li do měst. Na všem - na každém kroku - jen smutek.

I naše vesnička připojuje se k projevům úcty a soustrastí. Zástupce hasičského sboru kondoluje na okresním úřadě. Pan starosta obce a jiní jedou do Prahy na hrad poklonit se hraběti Lvoboditeli. V předvečer pohřbu hasičský sbor zapálil smuteční vatru již se zúčastnilo všechno občanstvo. Po ratře v hostinci u Efflerů shromáždil se sbor k vzpomínkovému večeru. V den pohřbu 21 září

na pomníku padlých vojinů umístěn byl pradiový přijímač a něhor občanstvo v pohnutí sledovalo průběh pohřbu vysílany v Prahy. Bylo ovšem i dosti těch, kteří zajeli do Prahy viděti poctu Velikému mrtvému na jeho poslední cestě.

Za čtrnáct dní uspořádala místní osvětová komise smuteční vzpomínku s přednáškou p. úředního Marka. - Stále - věčně, bude nám Tebe vzpomínati.....

A přecháříme do všedního života.
Úroda brambor je letos nejvyš uspokojivá.

29 září

zemřela 4letá holčička Haníčka Lukšová. Tri nějaké hrá merrí dětmi uhodila prý se do ramene, které jí pordeji otékalo, pak i celá rucička a nějaké vnitřní hnisání vyřádalo si nemocniční zajištění, které jí však už také nerachránilo. Rodice přiveřli si mrtvou Haníčku domů a pohřbili ji na zdejším katolickém hřbitově.

Rodina Lukšová se před nějakým časem přistěhovala do rakoupaného domku na návsi u rybníka. Zde právě v tu dobu upravují si řeznický krámk a vedlejšího domečku, který sloužil při tomto stavění dřívě snad za dílnu a až dosud za "kvelb" či chlév a pod.

Rájen začíná celkem hezkými dny až ranní mlhy dávají tuchku podzimní. Přes den je krásně - teplo. Lotva však se započalo s dobýváním řepy přicházejí nerádouci deště. Jsou protivní v tu dobu - stěrují práci. Však už zase nastává zlepšení. Teď počasí jakoby chtělo napravit se pokarilo. Když 15 října

blýská se a hrní, dokazuje to, že je vlastně teplé počasí.

Až na několik krátkých poruch rústává tak přes celé řípy. 20. října

zemřel Jan Kleveroch toho času zastupující Mirejovické elektrárny. Před svou smrtí za dlouhé své nemoci króně vytrpěl pravá muka a jediné smrt byla proň vyvolobením a jistě i rodině, která s Krájinou občerstvostí došlo k tomu, že starostlivému řiviteli k smrti, která jediné mohlo všemu utrpení učiniti konec. Jan Kleveroch od svého mládí byl hanečovníkem sociálně demokratické strany nejen ve zdejší obci ale i okolí. Jeho agitacní schopnosti a politickému rozhledu přičítá se také to, že po dlouhou řadu let u nás